



0092/2016

12.9.2016

SKRIFTLIG ERKLÆRING

forretningsordenens artikel 136

om "fiskekrigen" og fiskernes sikkerhed

Michela Giuffrida (S&D), Andrea Cozzolino (S&D), Neoklis Sylikiotis (GUE/NGL), Nicola Caputo (S&D), Alfred Sant (S&D), Raffaele Fitto (ECR), Marlene Mizzi (S&D), Takis Hadjigeorgiou (GUE/NGL), Theodoros Zagorakis (PPE), Roberta Metsola (PPE), Patricija Šulin (PPE)

Frist: 12.12.2016

Skriftlig erklæring, jf. forretningsordenens artikel 136, om "fiskekrigen" og fiskernes sikkerhed¹

1. Fiskeri er en naturlig og vedvarende ressource, en del af vores fælles arv (artikel 38 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde), som alle burde respektere. I havet mellem Italiens sydkyst og Libyen (kun 205 km bredt) skal europæiske fiskere dog overholde EU-rettens strenge krav, mens deres kolleger fra Libyen, Tunesien og andre lande ikke er forpligtet til at overholde nogen fiskeriregler.
2. Desuden forekommer der meget ofte tilfælde af voldshandlinger i dette område, som har omfattet beslaglæggelse af fiskefartøjer foretaget af flådeenheder fra de nordafrikanske kystlande, tilbageholdelse af fiskere i libyske fængsler og adskillige skuddrab.
3. EU er ansvarligt for at sikre respekten for menneskerettighederne, herunder fiskeres sociale og økonomiske rettigheder. Fiskerirettigheder er afgørende for udvikling af bæredygtigt og ansvarligt fiskeri, og alle stater opfordres til fuldt ud at respektere fiskernes politiske, civile, sociale og sikkerhedsmæssige rettigheder.
4. Reformen af den fælles fiskeripolitik understreger Unionens stærke interesse i forenklet styring.
5. Kommissionen opfordres derfor til nøje at overvåge disse rettigheder og i tæt samarbejde med medlemsstaterne at finde frem til mulige metoder til at beskytte fiskernes sikkerhed.
6. Denne erklæring med angivelse af underskrivernes navne sendes til Kommissionen.

¹ I overensstemmelse med forretningsordenens artikel 136, stk. 4 og 5, offentliggør Parlamentet, når et flertal af Parlamentets medlemmer har skrevet under på erklæringen, denne i protokollen med underskrivernes navne, og Parlamentet sender erklæringen til adressaterne, uden at denne dog er bindende for Parlamentet.